

บทที่ 6

ประเทศเยอรมนีก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2

ก่อนสงครามโลกครั้งที่ 1 จะยุติลง ประชาชนส่วนใหญ่ต้องการให้มีการสงบศึกโดยเร็วที่สุด นายพลลูเดนดอร์ฟ (Ludendorff) ต้องการให้เปลี่ยนรัฐบาลใหม่โดยมีรัฐสภา การจลาจลเกิดขึ้นในเมืองต่าง ๆ คือเมืองคีล (Kiel) เมืองมิวนิค (Munich) และเบอร์ลิน (Berlin) ประชาชนเรียกร้องสันติภาพ และการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย พวกฝ่ายซ้ายที่นิยมลัทธิคอมมิวนิสต์¹ ก่อความสงบปลุกระดมให้ทำการปฏิวัติเปลี่ยนแปลงการปกครอง ประชาชนส่วนใหญ่ประสบปัญหาเศรษฐกิจ ตกต่ำและการขาดแคลนอาหาร พวกปฏิวัติเรียกร้องประชาธิปไตยต้องการเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น แต่ไม่สำเร็จ

ในเมืองมิวนิค ประชาชนเรียกร้องสันติภาพ ยกเลิกสถาบันกษัตริย์ และขอให้พระเจ้าไกเซอร์ วิลเฮ็ล์มที่ 2 สละราชสมบัติ การเรียกร้องได้ผล พระเจ้าไกเซอร์ วิลเฮ็ล์มที่ 2 ทรงสละราชสมบัติหนีไปอยู่ในประเทศเนเธอร์แลนด์ กลุ่มฝ่ายซ้ายเข้ายึดอำนาจการปกครอง ตามระบอบสาธารณรัฐยอมจำนนต่อฝ่ายมหาอำนาจพันธมิตรเมื่อวันที่ 11 พฤศจิกายน ค.ศ. 1918

การเมืองและการปกครอง

เมื่อสงครามสิ้นสุดลงนั้น พรรคการเมืองต่าง ๆ เริ่มต้นตัว เช่น พรรคชาตินิยมเยอรมนี พรรคประชาชนเยอรมัน พรรคเดโมแครต พรรคสังคมนิยมประชาธิปไตย และพรรคเซนเตอร์ เป็นต้น ประเทศเยอรมนีเปลี่ยนแปลงการปกครองมาเป็นระบอบสาธารณรัฐมี เฟรดริค เอแบร์ (Fredrick Ebert) เป็นประธานาธิบดีชั่วคราว เขาได้แก้ปัญหาเศรษฐกิจและสังคมให้ดีขึ้น และในเดือนมกราคม ค.ศ. 1919 ได้มีการจัดตั้งรัฐบาลผสม ได้แก่ พรรคสังคมนิยมประชาธิปไตย พรรคเซนเตอร์ และพรรคเดโมแครต ประชุมร่างรัฐธรรมนูญที่เมืองไวมาร์ (Weimar) รัฐธรรมนูญฉบับนี้มีชื่อว่ารัฐธรรมนูญไวมาร์ (Weimar) มีนายเอแบร์ (Ebert) เป็นประธานาธิบดี และนายไฮเดมาน เป็นนายกรัฐมนตรี

¹พวก Spartakists ต้องการยึดอำนาจการปกครองเปลี่ยนแปลงเป็นระบอบคอมมิวนิสต์ แต่ไม่สำเร็จ หัวหน้าถูกจับและถูกตัดสินประหารชีวิต ประชาชนส่วนใหญ่เรียกร้องสันติภาพและเปลี่ยนแปลงการปกครองมาเป็นระบอบประชาธิปไตย

รัฐธรรมนูญไวมาได้รับ การปรับปรุงมาจากรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส และ สวิสเซอร์แลนด์ เน้นปัญหาเศรษฐกิจเป็นส่วนใหญ่ รัฐสภาประกอบด้วยสภาผู้แทนรัฐ (Reichsrat) และสภาผู้แทนราษฎร (Reichstag) ชาวเยอรมันทั้งชายหญิงที่อายุ 20 ปีขึ้นไปมีสิทธิเลือกตั้งสมาชิก สภาผู้แทนราษฎรได้ ประธานาธิบดีอยู่ในตำแหน่ง 7 ปี รัฐธรรมนูญฉบับนี้เน้นที่จะปรับปรุง ทางด้านเศรษฐกิจ ให้ประชาชนมีการกินดีอยู่ดี มีการประกันสังคม ให้สิทธิแก่สหภาพแรงงาน ในการจัดตั้งองค์การ รัฐมีสิทธิยึดกิจการต่าง ๆ มาเป็นของตน ประธานาธิบดีมีอำนาจเด็ดขาด ในภาวะฉุกเฉิน โดยได้รับความเห็นชอบจากนายกรัฐมนตรี สตรีมีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง นับว่า รัฐธรรมนูญฉบับนี้เป็นประชาธิปไตยมากกว่ารัฐธรรมนูญของประเทศอื่น ๆ ในเวลานั้น

ชาวเยอรมันส่วนใหญ่ไม่พอใจการปกครองตามระบอบสาธารณรัฐ บางกลุ่มได้ก่อการสไตรค์ เรียกร้องให้มีการปกครองแบบโซเวียตรุสเซีย บางกลุ่มมีความคิดต่อต้านพวกยิว โดยกล่าวว่ายิว ทำให้เศรษฐกิจของเยอรมนีตกต่ำลง นอกจากนี้ยังโจมตีสนธิสัญญาแวร์ซายส์ว่าไม่ยุติธรรม คัดค้าน การกล่าวหาของฝ่ายสัมพันธมิตรที่ว่าเยอรมนีเป็นผู้ก่อสงคราม และปฏิเสธการชำระค่าปฏิกรรมสงคราม

เมื่อเดือนมกราคม ค.ศ. 1919 พวกคอมมิวนิสต์ได้ก่อการกบฏพยายามยึดที่ทำการของรัฐบาล แต่ถูกฝ่ายรัฐบาลปราบลงได้ กรรมการและประชาชนก่อการวุ่นวาย นัดหยุดงานตามเมืองอุตสาหกรรม ต่าง ๆ โดยเฉพาะเมืองมิวนิค พวกคอมมิวนิสต์ยึดอำนาจได้และจัดตั้งสาธารณรัฐโซเวียตขึ้น รัฐบาล ส่ง นอสเก (Noske) ยกทัพไปปราบ

ในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1920 นายพล บารอน ฟอน ลีทวิทซ์ (Baron Von Lutwitz) ผู้-บัญชาการทหารประจำกรุงเบอร์ลินได้ทำรัฐประหารล้มรัฐบาลแต่งตั้ง ฟอน คัพ (Von Kapp) เป็นประธานาธิบดี ส่งทหารประมาณ 5000 คน เข้ายึดกรุงเบอร์ลิน แต่การยึดอำนาจของนายพล ลีทวิทซ์อยู่ได้ไม่นาน พวกนายทหารและข้าราชการส่วนใหญ่ยังคงภักดีต่อรัฐบาล พวกกรรมการ ให้ความช่วยเหลือรัฐบาล โดยการนัดหยุดงานทั่วไป ในที่สุดพวกกบฏยอมแพ้ภายใน 5 วันต่อมา พวกกบฏหนีไปอยู่ในสวีเดน การกบฏครั้งนี้มีผลกระทบกระเทือนต่อเศรษฐกิจและการเมืองเยอรมนี มาก พรรคการเมืองต่าง ๆ ตื่นตัวทั้งฝ่ายขวาและฝ่ายซ้ายเพื่อที่เข้ายึดอำนาจรัฐบาล และในเดือน มิถุนายน ค.ศ. 1920 เมื่อมีการเลือกตั้งทั่วไป ฝ่ายขวา คือพรรคเสรีนิยมแห่งชาติ ชนะการเลือกตั้ง มีผู้ให้การสนับสนุนมาก นายกุสตาฟ สเตรสมาน (Gustav Stresemann) ได้เป็นนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีต่างประเทศจนถึง ค.ศ. 1919 เขามีนโยบายที่จะทำความตกลงกับฝ่ายสัมพันธมิตร ในปัญหาต่าง ๆ โดยเฉพาะการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจของประเทศ

ค่าปฏิกรรมสงคราม

ปัญหาค่าปฏิกรรมสงครามไม่ได้ระบุนไว้ในสนธิสัญญาสันติภาพว่าจะต้องจ่ายทั้งสิ้นเป็นจำนวน

เท่าใด ในระหว่างการประชุมของฝ่ายสัมพันธมิตรในระหว่าง ค.ศ. 1920 - 1921 ที่เมือง Spa นั้น ได้ตกลงกันว่าฝรั่งเศสจะมีส่วนแบ่ง 52% ของทั้งหมด อังกฤษได้ 22% อิตาลีได้ 10% เบลเยียมได้ 8% และประเทศอื่น ๆ รวมกัน 8%

ค่าปฏิกรรมสงครามที่เยอรมนีจะต้องจ่ายให้แก่ประเทศสัมพันธมิตรนั้น จะจ่ายเป็นเหล็กและถ่านหินก็ได้ เยอรมนีต้องพยายามหาทางฟื้นฟูเศรษฐกิจและการอุตสาหกรรมเพื่อการชำระค่าปฏิกรรมสงครามนี้

การปรับปรุงทางด้านเศรษฐกิจ

เยอรมนีเป็นประเทศอุตสาหกรรม มีโรงงานอุตสาหกรรมใหญ่ ๆ รัฐบาลมีส่วนควบคุมการค้าและการอุตสาหกรรมบ้าง แต่ส่วนใหญ่เป็นของเอกชน มีสหภาพแรงงานให้ความร่วมมือกับเจ้าของโรงงานอุตสาหกรรมเป็นอย่างดี

ภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 เศรษฐกิจของเยอรมนีตกต่ำลงมาก ไม่สามารถขายสินค้าได้มากเหมือนเดิม เพราะขาดแรงงานในการเกษตรและการอุตสาหกรรม ต้องเสียค่าปฏิกรรมสงครามและดินแดนที่อุดมสมบูรณ์ด้วยทรัพยากรธรรมชาติ เยอรมนีฟื้นตัวได้ช้ามาก รัฐบาลแก้ปัญหาด้วยการเก็บภาษีเพิ่ม แต่รายได้ไม่พอกับรายจ่าย รัฐบาลต้องกู้เงินจากธนาคารชาติ พิมพ์ธนบัตรเพิ่ม ทำให้เกิดภาวะเงินเฟ้อทั่วไป

การยึดครองแคว้นรุห์ (Ruhr)

ในระยะเวลาที่เศรษฐกิจของเยอรมนีปั่นป่วนอยู่นั้น ค่าของเงินมาร์คลดลง และเยอรมนีไม่ยอมจ่ายค่าปฏิกรรมสงครามให้แก่ฝ่ายสัมพันธมิตรตามกำหนดเวลา เป็นเหตุให้ฝ่ายสัมพันธมิตรไม่พอใจ ฝรั่งเศสร่วมมือกับเบลเยียมยกกองทัพเข้ายึดแคว้นรุห์ (Ruhr) ซึ่งเป็นแหล่งอุตสาหกรรมของเยอรมนี รัฐบาลเยอรมนีสนับสนุนให้พวกกรรมกรพากันสไตรค์ต่อต้าน และจัดส่งค่าปฏิกรรมสงครามโดยอ้างว่าเศรษฐกิจตกต่ำลงมาก อันเป็นผลมาจากการที่ฝรั่งเศสยึดแคว้นรุห์

ภาวะเงินเฟ้อทำให้สินค้าเยอรมนีราคาถูกลง ผู้ที่ได้รับความกระทบกระเทือนมากคือกรรมกร ช่างนาชนชั้นกลาง และนายธนาคาร รายได้ไม่เพียงพอต่อการครองชีพ พวกกรรมกรต้องทำงานมากขึ้น ปัญหาเศรษฐกิจทำให้พวกชนชั้นกลางหันไปนิยมพรรคการเมืองอื่น ๆ เช่น พรรคนาซี เป็นต้น

แผนการดอร์ส (Dawe's Plan)

เป็นแผนการที่ประเทศสัมพันธมิตรเข้ามาช่วยเหลือเยอรมนีในการแก้ปัญหาเศรษฐกิจ สหรัฐอเมริกาได้จัดตั้งคณะกรรมการซึ่งประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญทางการคลัง มีนายพล ชาร์ล จี ดอร์ส

(Charles G. Dawes) นายธนาคารเมืองชิคาโก เป็นประธาน แผนการนี้เป็นการกำหนดการชดใช้ค่าปฏิกรรมสงคราม และให้เงินกู้แก่เยอรมนีเพื่อพัฒนาประเทศ คณะกรรมการชุดนี้ประกอบด้วยผู้แทนของอังกฤษ ฝรั่งเศส เบลเยียม เยอรมนี และสหรัฐอเมริกา ที่ประชุมตกลงให้ฝรั่งเศสถอนทหารออกจากแคว้นรุห์ (Ruhr) ให้เยอรมนีผ่อนชำระหนี้เป็นงวด ๆ ไป งวดละ 1 ปี เป็นเวลา 5 ปี ใช้งวดละ 1 พันล้านมาร์คทองคำ และปีต่อมาเพิ่มเป็น 2500 ล้านมาร์ค ฝ่ายสัมพันธมิตรให้เงินกู้ 800 ล้านมาร์คในงวดแรก และเพิ่มเรื่อย ๆ ในงวดต่อมา

ความช่วยเหลือของฝ่ายสัมพันธมิตรนั้นนับว่าให้ผลดีแก่เยอรมนี กล่าวคือ ควบคุมการเงินของเยอรมนีให้พ้นจากสภาวะเงินเฟ้อ และการให้เยอรมนีจ่ายเงินทุกงวดนี้ เป็นการทำให้รัฐบาลต้องประหยัดรายจ่าย ประเทศพันธมิตรได้รับค่าปฏิกรรมสงครามอย่างสม่าเสมอ แต่มีข้อบกพร่องคือไม่ได้ระบุแน่นอนว่าเยอรมนีจะต้องจ่ายค่าปฏิกรรมสงครามทั้งหมดเท่าใด และเป็นเวลานานเท่าใด การที่เยอรมนีกู้เงินจากต่างประเทศมาลงทุนนั้น ทำให้เศรษฐกิจของประเทศดีขึ้น

สนธิสัญญาโลคาร์โน² (Locarno Treaty)

ในเดือนธันวาคม ค.ศ. 1925 ประเทศมหาอำนาจตะวันตกได้มาประชุมกันที่เมืองโลคาร์โน เป็นการร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อผลประโยชน์ทางการเมืองและเศรษฐกิจ ยืนยันข้อตกลงที่เคยระบุไว้ในสนธิสัญญาแวร์ซายส์เกี่ยวกับพรมแดนเยอรมนี

การประชุมครั้งนี้ไม่ได้ผลดีนักเนื่องจากในระยะต่อมาเยอรมนีไม่ได้ปฏิบัติตามที่ได้ตกลงไว้ สนธิสัญญาโลคาร์โนประกันสนธิสัญญาแวร์ซายส์เป็นการชั่วคราวเท่านั้น

แผนการยั้ง (Young's Plan)

หลังจากที่เยอรมนีได้รับความช่วยเหลือทางเศรษฐกิจตามแผนการดอร์วินั้น การอุตสาหกรรมของเยอรมนีฟื้นตัวขึ้น ผลผลิตสินค้าส่งไปขายในตลาดโลก ดังนั้น ใน ค.ศ. 1929 สหรัฐอเมริกาจึงให้ความช่วยเหลือเยอรมนีเพื่อฟื้นฟูเศรษฐกิจให้ดียิ่งขึ้น คณะกรรมการชุดนี้มีนายธนาคารอเมริกันคือนายโอเวน ดี. ยั้ง (Owen D. Young) เป็นประธาน คณะกรรมการเสนอให้ลดเงินค่าปฏิกรรมสงครามลง 8 ล้านดอลลาร์ จ่ายเป็นเวลา 58 ปี เลิกควบคุมการเงินของเยอรมนี ตั้งธนาคารชำระเงินนานาชาติที่เมืองบาเซล (Basle) ทางเหนือของประเทศสวิสเซอร์แลนด์ ให้ประเทศสัมพันธมิตรถอนทหารออกจากลุ่มแม่น้ำไรน์ ได้ลงนามตกลงกันในการประชุมนานาชาติที่กรุงเฮก ใน ค.ศ. 1930

²ดูบทที่ 4

นโยบายการต่างประเทศ

เยอรมนีรู้สึกผิดหวังในสนธิสัญญาสันติภาพแวร์ซายส์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาการลดกำลังอาวุธและกำลังทหาร ทำให้เยอรมนีไม่สามารถที่จะมีกองทัพที่เข้มแข็งได้ รัฐบาลเยอรมนีจึงหาทางที่จะยกเลิกสนธิสัญญาแวร์ซายส์ แต่จะทำได้ก็ต้องมีกองทัพและมีพันธมิตรให้ความช่วยเหลือ ด้วยเหตุนี้เยอรมนีจึงหาทางที่จะผูกมิตรกับรัสเซีย เพราะรัสเซียมีการปกครองตามระบอบคอมมิวนิสต์ไม่เป็นที่ไว้วางใจของประเทศอังกฤษและฝรั่งเศส เยอรมนีคาดว่ารัสเซียอาจจะให้ความช่วยเหลือทางด้านกำลังอาวุธ

สัมพันธภาพระหว่างเยอรมนีและรัสเซีย

ใน ค.ศ. 1921 เยอรมนีได้ลงนามในสนธิสัญญาทางการค้ากับรัสเซียเพื่อผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ เยอรมนีส่งสินค้าอุตสาหกรรมไปขายในรัสเซีย ส่วนใหญ่เป็นสินค้าเกี่ยวกับอาวุธ ทั้ง 2 ประเทศต่างก็ให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

ในการประชุมเกี่ยวกับปัญหาเศรษฐกิจที่เมืองเจนัว ใน ค.ศ. 1922³ นั้น เยอรมนีถือโอกาสลงนามในสนธิสัญญาราปัลโล (Treaty of Rapallo) กับรัสเซียเมื่อวันที่ 16 เมษายน ค.ศ. 1922

ตามสนธิสัญญานี้ ทั้ง 2 ประเทศได้กล่าวถึงสนธิสัญญาแวร์ซายส์ว่าไม่ยุติธรรม รัสเซียไม่เห็นด้วยและจะไม่ใช้สนธิสัญญานี้กับเยอรมนี นอกจากนี้ยังได้ตกลงเกี่ยวกับสิทธิพิเศษทางการค้าและยกเลิกหนี้สินก่อนการปฏิวัติ

จากสนธิสัญญานี้ทำให้รัสเซียและเยอรมนีมีความใกล้ชิดกันมากขึ้นและให้ความร่วมมือทางทหาร รัสเซียให้สถานที่ฝึกหัดการทหารแก่เยอรมนี รัสเซียได้สินค้าและอาวุธที่ผลิตจากเยอรมนีในฐานะทางเศรษฐกิจของเยอรมนีก็ดีขึ้น

ใน ค.ศ. 1926 เยอรมนีได้ลงนามในสนธิสัญญาเบอร์ลินกับรัสเซีย ซึ่งมีการกำหนดว่า ถ้าประเทศคู่ภาคีประเทศใดประเทศหนึ่งถูกรุกราน อีกประเทศหนึ่งจะวางตนเป็นกลาง เยอรมนีจะต่อต้านสันนิบาตชาติถ้าสันนิบาตชาติต่อต้านรัสเซีย

ความร่วมมือกับมหาอำนาจตะวันตก

ใน ค.ศ. 1925 ประธานาธิบดีเอแบร์ (Ebert) ถึงแก่กรรมลงในการเลือกตั้งประธานาธิบดีคนใหม่ จอมพล ฮินเดนเบิร์ก (Hindenburg) ได้ชี้ชวนเขาพยายามส่งเสริมทางการทหารให้มี

³ นายลอร์ด จอร์จ นายกรัฐมนตรีอังกฤษ เป็นผู้เรียกประชุมและรัสเซียกับเยอรมนีได้รับเชิญในครั้งนี้ด้วย

ประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ในระยะนี้เยอรมนีมีความสัมพันธ์ที่ดีกับทุกประเทศ จะเห็นได้จากการที่ประเทศมหาอำนาจตะวันตกให้ความช่วยเหลือเยอรมนีทางด้านเศรษฐกิจในการเสนอแผนการดอร์สและแผนการยัง นอกจากนี้สนธิสัญญาโลคาร์โนยังทำให้เยอรมนีมีความเข้าใจอันดีกับนานาประเทศ และใน ค.ศ. 1926 เยอรมนีก็ได้สมัครเข้าเป็นสมาชิกขององค์การสันนิบาตชาติและได้ร่วมประชุมเกี่ยวกับการลดอาวุธทางเรือและทางบก

เยอรมนีหลัง ค.ศ. 1929

ค.ศ. 1929 เศรษฐกิจตกต่ำทั่วโลก ถึงแม้ว่าเยอรมนีจะได้รับความช่วยเหลือทางด้านเศรษฐกิจจากต่างประเทศ ฐานะของประเทศก็ยังไม่ดีขึ้น เศรษฐกิจของเยอรมนีต้องอาศัยการลงทุนของชาวต่างประเทศ กรรมกรส่วนใหญ่มีรายได้น้อยไม่พอกับการครองชีพ นอกจากนี้ยังมีปัญหาคนว่างงานซึ่งทวีจำนวนมากขึ้น

ทางด้านการเมือง มีกลุ่มการเมืองหลายกลุ่มตื่นตัวต่อต้านสาธารณรัฐไวมาร์ (Weimar) นายกรัฐมนตรีในเวลานั้นคือมิลเลอร์ (Muller) ได้จัดตั้งรัฐบาลผสมแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง แต่ฐานะเศรษฐกิจและการเมืองไม่มั่นคง หลังจากที่เขาลาออกไปในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1930 ประธานาธิบดี ฮินเดนเบิร์ก ได้แต่งตั้ง บรินนิง (Bruning) เป็นนายกรัฐมนตรี เขาเสนอตัดงบประมาณค่าใช้จ่ายของรัฐบาล แต่รัฐสภาไม่เห็นด้วย เขาจึงยุบสภาและจัดให้มีการเลือกตั้งใหม่ในเดือนกันยายน ค.ศ. 1930

พรรคการเมืองต่าง ๆ แข่งขันกันเข้ามาปกครองประเทศ รวมทั้งพรรคคอมมิวนิสต์และพรรคนาซี ทั้ง 2 พรรคพยายามโฆษณาว่าจะช่วยแก้ปัญหาเศรษฐกิจของประเทศให้ดีขึ้น ผลที่ตามมา พรรคนาซีได้รับความสนับสนุนจากประชาชนมาก

ใน ค.ศ. 1930 เศรษฐกิจของเยอรมนีทรุดหนักลงมาก เนื่องจากการอุตสาหกรรมไม่ได้ผล ชาวต่างประเทศถอนทุนในเยอรมนี เยอรมนีไม่มีเงินจ่ายค่าปฏิกรรมสงคราม นายกรัฐมนตรีบรินนิงจึงขอให้มีการประชุมนานาชาติเพื่อพิจารณาปัญหานี้ ผลจากการประชุม ประธานาธิบดีฮูเวอร์ (Hoover) แห่งสหรัฐอเมริกาจึงประกาศให้งดจ่ายค่าปฏิกรรมสงครามเป็นเวลา 1 ปี เพื่อเปิดโอกาสให้เยอรมนีฟื้นฟูเศรษฐกิจ แต่เศรษฐกิจของเยอรมนีก็ไม่ดีขึ้น รัฐบาลเข้าแก้ไขปัญหานี้โดยการเข้าไปควบคุมการอุตสาหกรรมและการค้า เพื่อจะได้ปริมาณการผลิตมากขึ้น ทางด้านการค้า รัฐบาลเก็บภาษีสินค้าขาเข้าในอัตราสูง ทางด้านการเกษตร รัฐบาลส่งเสริมการผลิตเพื่อให้ได้ปริมาณและคุณภาพ ลดเงินเดือนข้าราชการลง แต่ก็ยังไม่ได้ผล ประชาชนส่วนใหญ่ได้รับความเดือดร้อน จึงหันไปนิยมพรรคนาซีมากขึ้น รัฐบาลได้เสนอโครงการก่อตั้งสหภาพตุลาการเพื่อขอแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ แต่ได้รับการต่อต้านจากประเทศต่าง ๆ รวมทั้งศาลโลก เพราะเกรงว่าเยอรมนีอาจ

ฟื้นตัวได้และมีอิทธิพลมากเกินไป

ในค.ศ. 1932 ประธานาธิบดีฮินเดนเบิร์ก ดำรงตำแหน่งต่อมาอีก ฟอน พาเพน (Von Papen) ได้เป็นนายกรัฐมนตรี แต่ไม่ได้รับความไว้วางใจจากรัฐสภา เขาจึงลาออกจากตำแหน่ง ผู้ที่เข้ารับตำแหน่งต่อมาคือ ชไลเซอร์ (Schleicher) เขาเสนอแผนการยุบสภาและก่อตั้งรัฐบาลเผด็จการโดยทหาร แยกสหภาพแรงงานออกจากพรรคสังคมนิยมแต่ไม่ประสบผลสำเร็จ ปัญหาทางการเมืองในเวลานั้นทำให้เขาคิดก่อตั้งรัฐบาลผสมและพยายามต่อสู้กับพรรคนาซี เขาไม่ได้รับความสนับสนุนจากประธานาธิบดีฮินเดนเบิร์ก เขาจึงขอลาออก หลังจากนั้นประธานาธิบดีฮินเดนเบิร์กก็แต่งตั้งฮิตเลอร์หัวหน้าพรรคนาซีเป็นนายกรัฐมนตรี สาธารณรัฐประชาธิปไตยเยอรมันสิ้นสุดลง ฮิตเลอร์ปกครองประเทศตามระบอบเผด็จการต่อมา

ฮิตเลอร์กับพรรคนาซี

วิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจระหว่าง ค.ศ. 1929 - 1932 ทำให้สาธารณรัฐไวมาร์สิ้นสุดลง กล่าวคือ ใน ค.ศ. 1929 สหรัฐอเมริกาเลิกให้เงินกู้แก่เยอรมนี เศรษฐกิจตกต่ำทั่วโลก มีผลกระทบต่อเศรษฐกิจของเยอรมนีด้วย จำนวนคนว่างงานเพิ่มขึ้น ใน ค.ศ. 1928 มีคนว่างงานจำนวน 1 ล้าน 3 แสน 5 หมื่นคน ใน ค.ศ. 1930 เพิ่มขึ้นเป็น 3 ล้าน 1 แสน 5 หมื่นคน ใน ค.ศ. 1932 เพิ่มขึ้นเป็น 5 ล้าน 6 แสนคน ซึ่งทำให้สาธารณรัฐไวมาร์อ่อนกำลังลง สินค้าออกที่ส่งไปขายในต่างประเทศมีจำนวนลดลง 2/3 และใน ค.ศ. 1932 มีจำนวนคนว่างงานมาก เกิดภาวะเงินเฟ้อ ประชาชนส่วนใหญ่ไม่พอใจรัฐบาลพรรคสังคมนิยมประชาธิปไตยและร่วมมือกับพรรคการเมืองฝ่ายซ้าย ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากสหภาพโซเวียต และในการเลือกตั้งทั่วไป พรรคคอมมิวนิสต์ได้รับเลือกเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหลายคน นอกจากนี้ก็มีพรรคสังคมนิยมแห่งชาติ (National Socialists) หรือเรียกว่าพรรคนาซี ได้รับคะแนนนิยมจากพวกกรรมกรเช่นกัน

พรรคนาซี (National Socialist German Workers' Party) เป็นพรรคที่มีชื่อเสียงและมีบทบาทในเยอรมนีมาก เดิมคือพรรคกรรมกรเยอรมัน เริ่มก่อตั้งที่เมืองมิวนิคเมื่อเดือนมกราคม ค.ศ. 1919 ผู้ที่ริเริ่มคือ เดริกซ์เลอร์ (Drexler) และฮาเรอร์ (Harrer) ในระยะแรก ๆ นั้นมีสมาชิกน้อยมาก ฮิตเลอร์ได้เข้ามาเป็นสมาชิกเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1919 เขาเปลี่ยนชื่อพรรคมาเป็นพรรคนาซี นโยบายที่สำคัญ คือ การยกเลิกสนธิสัญญาแวร์ซายส์ การสร้างเยอรมนีให้เป็นมหาอำนาจ การรวมชนเผ่าเยอรมัน กำจัดพวกยิว ปรับปรุงเศรษฐกิจของประเทศให้ดีขึ้น ทั้งทางด้านเกษตร และการอุตสาหกรรม ลักษณะสำคัญของพรรคนาซี คือชาตินิยมต่อต้านยิวและคอมมิวนิสต์

อดอล์ฟ ฮิตเลอร์ (Adolf Hitler) เกิดในออสเตรียเมื่อ ค.ศ. 1889 ในครอบครัวชั้นกลาง ในเยร์วิชเขาได้รับการศึกษาจากโรงเรียนสามัญทั่ว ๆ ไป เมื่อเจริญวัยขึ้นได้เข้าทำงานเกี่ยวกับ

การช่าง ในกรุงเวียนนาและเป็นช่างทาสีในเมืองมิวนิค เขามีความสนใจการละครของวากเนอร์ (Wagner) และปรัชญาของนิทเช (Nietzsche) เขากลายเป็นผู้มีความรู้สึกในชาตินิยมเยอรมันที่รุนแรงมาก เขายกย่องเผ่าอารยัน และเขาพู่ใจที่ชนชาติเยอรมัน มาจากพวกอารยันเป็นชาติที่มีความเจริญ และ ถูกพวกยิวซึ่งเป็นเผ่าเซไมต์ (Semites) เขาได้สมัครเข้าเป็นทหาร⁴ในสงครามโลกครั้งที่ 1 มียศเป็นนายสิบโท และเขาได้รับบาดเจ็บ จึงออกจากราชการไป

ฮิตเลอร์เข้าร่วมกับกองทัพจัดตั้งพรรค “National Socialist” ซึ่งเป็นที่ยอมรับใน ค.ศ. 1920 มีทั้งพวกหัวเก่าและชาตินิยม มีวัตถุประสงค์ที่จะยกเลิกสนธิสัญญาแวร์ซายส์ รวบรวมคนที่พูดภาษาเยอรมันในอาณาจักรเดียวกัน เรียกร้องอาณานิคมกลับคืนรวมทั้งการเพิ่มกำลังอาวุธและกำลังทหาร เขาขับไล่อยิวเยอรมันออกไปไม่ยอมรับว่าเป็นคนเยอรมัน ถือว่าเป็นคนต่างด้าว เขาประณามเสรีนิยม และประชาธิปไตยแบบมีรัฐสภา เขาเสนอแนะให้มีการปฏิรูปเศรษฐกิจของประเทศ ทำความตกลงระหว่างพวกคนงาน หางานให้คนว่างงานทำ

ฮิตเลอร์เป็นหัวหน้าพรรคอย่างรวดเร็ว เขาได้พิสูจน์ตัวเขาว่าเป็นบุคคลที่มีความสามารถ เขาพยายามขับไล่ปราบศัตรูของเยอรมันโดยเฉพาะพวกยิวและชาวต่างประเทศ เขาเป็นนักพูดที่สามารถ ทำให้ผู้ฟังคล้อยตามความคิดเห็นของเขา ใน ค.ศ. 1923 เมื่อฝรั่งเศสยกทัพเข้ายึดแคว้นรูห์ (Ruhr) เขาร่วมมือกับนายพล ลูเดนดอร์ฟ (Ludendorff) ทำรัฐประหารที่เมืองมิวนิค (Munich) แต่ไม่สำเร็จ เขาถูกจับ เขาถูกตัดสินจำคุก 5 ปี⁵ระหว่างที่ถูกคุมขังนั้นเขาได้เขียนหนังสือชื่อ “การต่อสู้ของข้าพเจ้า” (My Struggle) ใช้ภาษาเยอรมันว่า mein Kampf

ฮิตเลอร์และพรรคพวกของเขาสร้างพรรคนาซีขึ้นโดยเลียนแบบพรรคคอมมิวนิสต์ (Communist) ในรัสเซีย และพรรคฟาสซิสต์ (Fascism) ในอิตาลี กองทหารพรรคนาซี เรียกว่า กองป้องกัน (the Schutzstaffeln หรือ S.S. และกองจู่โจม (Storm troops หรือ Sturmabteilung หรือ S.A.) สวมเครื่องแบบสีน้ำตาลและสีดำ ได้รับการฝึกหัดอย่างดีเลิศได้รับการสนับสนุนจากคนหนุ่มว่างงาน และชนชั้นกลางที่ยากจน และใน ค.ศ. 1929 สมาชิกของพรรคได้รับการเลือกเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมาก แต่ก็ไม่เป็นอันตรายต่อประชาธิปไตยของเยอรมัน เมื่อเทียบกับพรรคคอมมิวนิสต์ซึ่งเป็นคู่แข่งที่สำคัญของพรรคนาซี ฮิตเลอร์ประสบความสำเร็จโดยการหาประโยชน์จากฝ่ายขวาและฝ่ายซ้าย

⁴เปลี่ยนสัญชาติเป็นเยอรมันเนื่องจากไม่พอใจนโยบายการปกครองของกษัตริย์ในราชวงศ์แอสเบอร์ก และสมัครเป็นทหารอยู่ในกองทัพเยอรมัน

⁵อยู่ได้ปีเดียวก็ได้รับอิสรภาพ

ใน ค.ศ. 1929 เศรษฐกิจตกต่ำทั่วโลก พรรคนาซีจึงได้โอกาสดีในการโฆษณาชวนเชื่อของพรรคและได้รับความสนใจจากชนชั้นกลางมาก และต่อมาก็มีพวกชนชั้นสูงและคนร่ำรวย ตลอดจนพ่อค้าเจ้าของโรงงานอุตสาหกรรมให้การสนับสนุนด้วย โดยหวังจะได้รับผลประโยชน์จากฮิตเลอร์ช่วยต่อต้านลัทธิคอมมิวนิสต์ (Communism)

ในการเลือกตั้งใน ค.ศ. 1930 พรรคเซนเทอร์ชนะการเลือกตั้ง บรินนิง (Bruning) ได้เป็นนายกรัฐมนตรี และฮินเดนเบอร์กเป็นประธานาธิบดี รัฐบาลชุดนี้เป็นปฏิปักษ์ต่อทุกฝ่ายที่ต่อต้านรัฐบาล ได้แก่ พรรคคอมมิวนิสต์และพรรคนาซี

ใน ค.ศ. 1932 ได้มีการเลือกตั้งใหม่ ประธานาธิบดีฮินเดนเบอร์ก แต่งตั้งให้ ฟรานซ์ ฟอน พาเพน (Franz von Papen) เป็นนายกรัฐมนตรี แต่ไม่ได้รับความไว้วางใจจากรัฐสภา เขาจึงลาออกจากตำแหน่ง ผู้เข้ารับตำแหน่งต่อมาคือ ชไลเชอร์ (Schleicher) เขามีแผนการยุบสภาและก่อตั้งรัฐบาลเผด็จการโดยทหารต่อต้านพวกสังคมนิยม (Socialism) พวกนี้ไม่ได้รับความช่วยเหลือจากพวกคอมมิวนิสต์แต่อย่างใด ชไลเชอร์แยกสหภาพแรงงานออกจากพรรคสังคมนิยม แต่ไม่สำเร็จ เขาพยายามต่อสู้กับพรรคนาซีซึ่งกำลังเป็นที่นิยมมากในเวลานั้น เขาไม่ได้รับการสนับสนุนจากประธานาธิบดีฮินเดนเบอร์ก (Hindenburg) เขาจึงลาออกไป

ในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1932 พรรคนาซีชนะคะแนนเสียงในการเลือกตั้งทั่วไป กลายเป็นพรรคที่มีอำนาจมากที่สุดในรัฐสภา และเรียกร้องที่จะให้ฮิตเลอร์ได้เป็นนายกรัฐมนตรี แต่ประธานาธิบดีฮินเดนเบอร์กปฏิเสธ เนื่องจากเกรงว่าจะเกิดปัญหาการขัดแย้งในพรรค

ต่อมาได้มีการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งครั้งใหม่ในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1932 ในครั้งนี้พรรคนาซีแพ้คะแนนเสียงถึง 2 ล้านคน ในขณะที่พรรคคอมมิวนิสต์กำลังมีผู้นิยมมาก เป็นเหตุให้รัฐบาลหันมาเป็นพวกเดียวกับนาซี และวันที่ 30 มกราคม ค.ศ. 1933 ประธานาธิบดีฮินเดนเบอร์กก็เชิญฮิตเลอร์ให้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี สมาชิกสภาบางคนไม่เห็นด้วยแต่มีความเชื่อว่าฮิตเลอร์คงจะช่วยให้รัฐบาลพ้นภัยจากคอมมิวนิสต์ และในขณะเดียวกันก็จะมีอิทธิพลเหนือพรรคนาซี

การปกครองสมัยฮิตเลอร์

เมื่อฮิตเลอร์เข้ารับตำแหน่งนายกรัฐมนตรีแล้ว เขาได้แถลงนโยบายที่จะบริหารประเทศโดยมีรัฐสภาแบบเดิม และยืนยันที่จะให้มีการเลือกตั้งใหม่ในปีนั้น เพื่อที่จะให้พรรคนาซีมีจำนวนสมาชิกสภาผู้แทนเพิ่มขึ้น และในวันที่มีการเลือกตั้ง กองทหารของพรรคนาซีเข้ารักษาการและปราบพรรคคอมมิวนิสต์ พรรคนาซีจะขอแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ภายใน 4 ปี แต่ผลของการเลือกตั้งพรรคนาซีมีผู้สนับสนุนเพียง 17 ล้านคน หรือ 43.7% ของผู้ลงคะแนนเสียงทั้งหมด และสมาชิก

ที่สังกัดพรรคนาซีมีผู้แทนในสภาถึง 51.9% ซึ่งนับว่ามีจำนวนมากพอที่จะเป็นฐานอำนาจให้ฮิตเลอร์
ใน ค.ศ. 1933 ฮิตเลอร์สามารถรวมอำนาจของเขาได้ และ 2 - 3 เดือนต่อมา เขาก็ใช้อำนาจ
เผด็จการปกครองประชาชนทั้งประเทศ

ฮิตเลอร์นำวิธีการของเลนินและมุสโสลินี เพื่อต่อต้านฝ่ายตรงกันข้าม กล่าวคือ ใช้อำนาจ
เผด็จการและสนับสนุนให้สมาชิกของพรรคนาซีเข้ารับราชการ ควบคุมการตำรวจและการทหาร
อย่างเข้มแข็ง เพื่อเป็นฐานทำลายล้างฝ่ายตรงข้ามและนำชัยชนะมาสู่พรรคนาซี ก่อนที่จะมีการเลือกตั้ง
ครั้งใหม่ในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1933 ฮิตเลอร์ต้องการกำจัดศัตรูที่สังกัดพรรคการเมืองอื่น ๆ โดยเฉพาะ
พรรคคอมมิวนิสต์ กล่าวคือ ในวันที่ 27 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1933 ได้มีเพลิงไหม้เกิดที่ตึกรัฐสภา
ในกรุงเบอร์ลิน คาดว่าเป็นการกระทำของพรรคนาซี แต่ฮิตเลอร์กล่าวหาว่าเป็นการกระทำของ
พรรคคอมมิวนิสต์ เขาเรียกร้องให้ประธานาธิบดีอินเดนเบอร์ก (Hindenburg) ออกประกาศใช้
อำนาจในภาวะฉุกเฉิน⁶ เพื่อความปลอดภัยของประชาชนและประเทศชาติ สมาชิกพรรคนาซีเข้า
รักษาความสงบภายในประเทศ พรรคคอมมิวนิสต์เป็นพรรคนอกกฎหมาย ผู้นำคอมมิวนิสต์ถูกจับ
ไปคุมขังและถูกประหารชีวิต และใน ค.ศ. 1934 ได้มีการจัดตั้งศาลประชาชน ผลของการเลือกตั้ง
ในครั้งนั้นพรรคนาซีเป็นฝ่ายได้ชัยชนะ

หนึ่งสัปดาห์ต่อมาอินเดนเบอร์กได้กำหนดธงของสาธารณรัฐเป็นธงสามสี คือ สีดำ สีแดง
และสีทอง ซึ่งแตกต่างจากธงของอาณาจักรเยอรมันเก่าเดิมเป็นสีดำ ขาว แดง ธงใหม่มีตราสวัสดิกะ
ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของพรรคนาซี

ฮิตเลอร์มีนโยบายกำจัดพรรคการเมืองฝ่ายขวาโดยใช้อำนาจกฎหมายจากรัฐสภา สมาชิก
ที่สังกัดพรรคนาซีมีจำนวนมาก ถ้า $\frac{2}{3}$ ของจำนวนผู้แทนราษฎรเห็นด้วยกับร่างกฎหมายที่เสนอ
ก็เป็นอันใช้ได้ พรรคนาซีมีพรรคแคธอลิก เซนเทอร์ ร่วมมือสนับสนุนอยู่ด้วย ต่อมาในวันที่ 1 เมษายน
ค.ศ. 1933 สภาผู้แทนราษฎรได้ลงคะแนนเสียงให้อำนาจแก่ฮิตเลอร์อยู่ในตำแหน่งนายกรัฐมนตรี
เป็นเวลา 4 ปี ในฐานะที่เป็นนายกรัฐมนตรีฮิตเลอร์มีสิทธิออกกฎหมายในยามฉุกเฉินได้โดยไม่ต้อง
ได้รับความยินยอมจากรัฐสภา พรรคสังคมนิยมประชาธิปไตยเป็นพรรคเดียวที่ลงคะแนนเสียงคัดค้าน
มตินี้ เพราะเป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญเยอรมนี พรรคนาซีเรียกเยอรมนีในระยะนี้ว่า มหาอาณาจักร
ครั้งที่ 3 นับครั้งที่ 1 ในสมัยที่เป็นอาณาจักรโรมันอันศักดิ์สิทธิ์ และครั้งที่ 2 สมัยที่บิสมาร์ควม
ประเทศได้สำเร็จ

⁶ใช้ฆังวอดต่อเสรีภาพส่วนบุคคล เช่นเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น เสรีภาพในการพูด และห้ามทำการติดต่อ
ข่าวสารอย่างเสรี มีผลบังคับต่อมาจนถึง ค.ศ. 1945

พรรคนาซีโฆษณาชักชวนประชาชนให้เลื่อมใสมากขึ้น การโฆษณามีทุกรูปแบบเช่น ทางหนังสือพิมพ์ วิทยุกระจายเสียง ภาพยนตร์ ตลอดจนการพบปะสังสรรค์เป็นต้น มีผลทำให้คนเยอรมันส่วนใหญ่นิยมพรรคนาซีและนิยมความสามารถของผู้นำ (Führer) คือ ฮิตเลอร์

สิ่งที่พรรคนาซีต้องการปฏิวัติและเปลี่ยนแปลงมาก คือการต่อต้านชนเผ่าเซไมท์ หมายถึงพวกยิว ฮิตเลอร์มีความรู้สึกที่พวกยิวเอาเปรียบชนเยอรมันและคุมเศรษฐกิจของประเทศ เขาสั่งประหารชีวิตชาวยิวหลายพันคน ได้มียิวจำนวนมากไม่น้อยหนีไปอยู่ในต่างประเทศ ยิวบางกลุ่มถูกจับและทรมานในค่ายกักกัน การต่อต้านพวกยิวรุนแรงมาก ศิลปิน ตำรา และดนตรีของพวกยิวถูกทำลายโดยสิ้นเชิง

บุคคลสำคัญที่ให้ความช่วยเหลือฮิตเลอร์คือ เฮอร์มาน เกอริง (Hermann Goring) ได้เป็นผู้นำของแคว้นปรัสเซีย ส่วนเมืองอื่น ๆ ก็มีสมาชิกนาซีปกครอง พรรคการเมืองอื่น ๆ ถูกยุบ สหภาพแรงงานสลายตัวไป มีแต่พรรคกรรมกรเยอรมันเข้ามาแทนที่ ประกอบด้วยสมาชิกพรรคนาซี ฮิตเลอร์ประกาศห้ามกรรมกรนัดหยุดงาน นอกจากนี้ยังยกเลิกสมาคมทางการเมืองและสมาคมทางการเมืองค้า

ในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1933 ฮิตเลอร์จัดให้มีการเลือกสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรใหม่ และมีการออกเสียงประชามติว่าเยอรมนีจะถอนตนออกจากสนธิสัญญาชาติหรือไม่ และในที่สุดก็ลงมติให้ถอนตนออกจากสนธิสัญญาชาติ

ประธานาธิบดีฮินเดนบวร์กถึงแก่กรรม ใน ค.ศ. 1934 ฮิตเลอร์ได้ประกาศตนเป็นประธานาธิบดีพร้อมกันนั้นยังดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีด้วยตามคำแนะนำเสียงของการลงคะแนนมติ ในเดือนเดียวกันนั้นเองผู้นำนาซีและไมไฮน์ซีกก็ถูกปราบปรามลง ฮิตเลอร์ต้องการมีอำนาจเหนือขาดหลวงเพื่อประโยชน์ในการปกครองประเทศและในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1933 เขาได้ลงนามในความตกลงกับขาดหลวงในวาทีกันเพื่อคริสตศาสนิกชนเลื่อมใสในการปกครองของเยอรมนี พวกโปรเตสแตนต์ทำการขัดขึ้นระยะแรก แต่ต่อมาพวกนาซีก็เข้าไปแทรกแซงกิจการต่าง ๆ ของศาสนาจนกลายเป็นปฏิบัติกันมาตลอดในระยะเวลาที่ฮิตเลอร์เป็นผู้บริหารประเทศ

ระยะเวลา ค.ศ. 1934 - 1939 เรื่องเกี่ยวกับการใช้อำนาจเผด็จการของพรรคนาซีเป็นเรื่องที่ทำให้เยอรมนีเข้มแข็งขึ้น ทางด้านการปกครองมีการรวมอำนาจเข้าสู่ส่วนกลาง จำกัดสิทธิเสรีภาพของประชาชน ปรับปรุงเขตต่าง ๆ ให้อยู่ภายใต้การดูแลของสมาชิกนาซี ซึ่งปฏิบัติตามความประสงค์ของฮิตเลอร์ ทางด้านการปกครองมีลักษณะคล้ายรัสเซียและอิตาลี คือระบบเผด็จการประชาชนขาดเสรีภาพในทุก ๆ ด้าน ถ้าใครฝ่าฝืนจะถูกลงโทษจำคุกหรือประหารชีวิตไม่ละเว้นแม้แต่พระจะเป็นเหตุให้ประชาชนบางกลุ่มหนีออกไปทำมาหากินในต่างประเทศ

ตั้งแต่ ค.ศ. 1933 ฮิตเลอร์เริ่มสะสมกำลังอาวุธและกำลังทหารอย่างลับ ๆ สร้างป้อมปราการ โรงงาน และการอุตสาหกรรมเกี่ยวกับอาวุธ เรือรบ เครื่องบิน เพื่อเตรียมทำสงครามต่อไป รัฐเข้าควบคุมเศรษฐกิจของประเทศ สินค้าขาเข้าส่วนใหญ่เป็นสินค้าเกี่ยวกับอาวุธสงคราม เพื่อเตรียมทำสงครามกับต่างประเทศ

นโยบายการปกครองของฮิตเลอร์

หลังจากที่ฮิตเลอร์กำจัดพรรคการเมืองอื่น ๆ เรียบร้อยแล้ว พรรคนาซีมีอำนาจในการปกครองแต่เพียงพรรคเดียว ฮิตเลอร์มีนโยบายการปกครองตามนโยบายของพรรค กล่าวคือต้องการให้เยอรมนีเป็นมหาอำนาจจักร ต่อต้านพวกยิวและชนเผ่าอื่น ๆ ปกครองตามระบอบเผด็จการโดยมีพรรคการเมืองเพียงพรรคเดียว คือ พรรคนาซี ซึ่งรับสมาชิกจำนวนจำกัด คนที่จะเป็นสมาชิกของพรรคจะต้องเป็นคนที่น่าสนับสนุนพรรคอย่างแท้จริง เพื่อสร้างความเจริญรุ่งเรืองให้แก่ประเทศชาติ

นโยบายการปกครองของฮิตเลอร์อาจสรุปได้ดังนี้

1. การสร้างเยอรมนีเป็นมหาอำนาจครั้งที่ 3
2. ทำนุบำรุงเศรษฐกิจ
3. ยกเลิกสนธิสัญญาแวร์ซายส์
4. เผยแพร่ลัทธินิยมเยอรมันร่วมกัน

การสร้างมหาอำนาจครั้งที่ 3⁷

หลังจากที่ฮิตเลอร์ยุบพรรคการเมืองและสมาคมต่าง ๆ แบ่งเขตเยอรมนีเสียใหม่ เพื่อสะดวกในการรวมอำนาจเข้าสู่ส่วนกลาง แต่ละเขตจะมีข้าหลวงซึ่งเป็นสมาชิกพรรคนาซีปกครอง ยกเลิกรัฐธรรมนูญไวมาส์ ขับไล่ชาวเยอรมันที่มีเชื้อสายยิวออกจากราชการ เลิกสนับสนุนยิวและกำจัดพ่อค้ายิวออกนอกประเทศ

ฮิตเลอร์ได้จัดตั้งกองทหารไว้ 2 กองทัพคือ กองจู่โจม (Storm Troop) หรือ Sturm-Abteilung แต่งเครื่องแบบสีน้ำตาล และกองป้องกัน (Defense Ranks) หรือ Schutzstaffel ใช้ชื่อย่อว่า S.S. ภายใต้การนำของ ฮายริค ฮิมเลอร์ (Heinrich Himmler) ทหารต้องสาบานตนว่าจะซื่อสัตย์ต่อฮิตเลอร์และจะปฏิบัติตามคำสั่งของฮิตเลอร์โดยไม่มีเงื่อนไข กองทหารเหล่านี้เป็นกองป้องกันคอยให้ความคุ้มครองฮิตเลอร์ จัดตั้งกองตำรวจรักษาความปลอดภัย และกองตำรวจลับ กองทหารและตำรวจเหล่านี้มีสมาชิกเพิ่มขึ้น และมีอำนาจมากจนถึงสงครามโลกครั้งที่ 2

⁷มหาอำนาจครั้งแรกในสมัยที่เป็นอาณาจักรโรมันอันศักดิ์สิทธิ์ (ค.ศ. 1800 - 1806) และครั้งที่ 2 เมื่อบิสมาร์ควรรวมประเทศได้สำเร็จ (ค.ศ. 1871 - 1918)

นโยบายของพรรคนาซีในการต่อต้านพวกยิวนั้นรุนแรงมาก เพราะในความรู้สึกของฮิตเลอร์นั้น พวกยิวเป็นเผ่าที่ร้ายกาจทำลายเผ่าอารยัน

ใน ค.ศ. 1935 เขาได้ออกกฎหมายต่อต้านยิว ห้ามไม่ให้พวกยิวแต่งงานกับพวกอารยัน กฎหมายนี้มีผลต่อผู้ที่มีเชื้อสายยิวด้วย พวกยิวต้องอพยพออกไปอยู่นอกประเทศ และในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1938 นโยบายต่อต้านยิวก็รุนแรงมาก

การทำนุบำรุงเศรษฐกิจ

เศรษฐกิจของเยอรมนียังคงต่ำอยู่ มีกรรมกรว่างงานถึง 4 ล้านคนใน ค.ศ. 1933 ฮิตเลอร์หางานให้ชาวเยอรมันโดยการปลดพวกยิวออกจากงาน นอกจากนี้ยังอนุญาตให้ชาวเยอรมันดำเนินงานกิจการธุรกิจเป็นของตนเองได้ เจ้าของโรงงานอุตสาหกรรมให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี เพราะพรรคนาซีมีนโยบายต่อต้านลัทธิคอมมิวนิสต์ซึ่งเป็นศัตรูกับเจ้าของโรงงานอุตสาหกรรมเช่นกัน ทางด้านการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมทวีจำนวนเพิ่มมากขึ้นใน ค.ศ. 1932 และ 1935 ต่อมาใน ค.ศ. 1936 ฮิตเลอร์ได้มีนโยบาย 4 ปี มีความมุ่งหมายที่จะให้เศรษฐกิจของเยอรมนีช่วยตัวเองได้ ตลอดจนสามารถผลิตอาวุธสงคราม เยอรมนีเร่งทำนุบำรุงการเกษตร การอุตสาหกรรม การค้า และผลิตวัตถุระเบิดเทียมแทนที่จะสั่งซื้อมาจากต่างประเทศ ฮิตเลอร์มีความหวังว่าการเศรษฐกิจและการทหารจะช่วยให้เขาสามารถทำสงครามได้ใน ค.ศ. 1940 ถ้าทำได้ตามโครงการที่กำหนดไว้

ฮิตเลอร์ได้แก้ปัญหาคนว่างงานโดยจัดการบำรุงการทหารให้เข้มแข็ง การบำรุงกองทัพจะช่วยให้เยอรมนีมีอำนาจมากขึ้น พรรคนาซีเป็นพรรคที่นิยมในหมู่กรรมกร พรรคมีนโยบายช่วยแก้ปัญหาคนว่างงาน ในระยะเวลาเพียง 1 ปี จำนวนคนว่างงานลดไปครึ่งหนึ่ง และในที่สุดก็หมดไป แต่ค่าแรงงานยังต่ำ ค่าครองชีพยังเหมือนเดิม เหมือนกับในปี ค.ศ. 1929 รัฐบาลพยายามเพิ่มค่าแรงงานให้สูงขึ้น ตลอดจนให้มีวันพักผ่อนให้การศึกษาให้สอดคล้องกับคำสอนของพรรคนาซี ในสมัยนี้ได้มีการสร้างรถยนต์สำหรับประชาชน (Volkswagen) เป็นการขนส่งที่มีราคาถูกมากในระยะนั้น แต่รัฐบาลก็ยังไม่สามารถช่วยแก้ปัญหาให้ได้มากกว่านี้

การประกาศความเสมอภาคทางอาวุธ

เพื่อการสร้างเยอรมนีให้เป็นมหาอำนาจจักร และแก้ปัญหาเกี่ยวกับความไม่ยุติธรรมของสนธิสัญญาแวร์ซายส์ ฮิตเลอร์ได้ขอความเสมอภาคทางอาวุธในการประชุมลดาอาวุธทั่วไปที่นครเจนีวา ซึ่งเริ่มตั้งแต่ ค.ศ. 1932 เยอรมนีต้องการสะสมกำลังอาวุธและทหารเช่นเดียวกับประเทศอื่น ๆ แต่ที่ประชุมไม่เห็นด้วย เยอรมนีจึงขอลาออกจากการประชุมและลาออกจากสันนิบาตชาติใน ค.ศ. 1934 ต่อจากนั้นก็ละเมิดข้อตกลงของสนธิสัญญาแวร์ซายส์โดยการประกาศความเสมอภาคทางอาวุธ ทำให้ฝรั่งเศสทำการประหารการกระทำของเยอรมนีและขอร้องให้อังกฤษช่วย แต่อังกฤษกลับไม่ทำ

ความตกลงกับเยอรมนีเกี่ยวกับกำลังทางเรือเมื่อ ค.ศ. 1935 โดยให้เยอรมนีมีกองทัพเรือได้ 35% ของกองทัพเรืออังกฤษ

การยึดครองแคว้นซาร์ (Saar)

ต้นปี 1935 ฮิตเลอร์ได้จัดให้มีการลงคะแนนเสียงว่าจะอยู่กับประเทศใด ในที่สุดแคว้นซาร์ก็ตกไปอยู่ภายใต้การปกครองของเยอรมนี นับว่าเป็นการละเมิดสนธิสัญญาแวร์ซายส์อีกเช่นกัน

ใน ค.ศ. 1936 ฮิตเลอร์ประกาศใช้กฎหมายเกณฑ์ทหาร สร้างโรงพยาบาลและอาวูช แล้วเข้าไปรักษาการณ์ในเขตไรน์แลนด์ ซึ่งได้ระบุไว้ในสนธิสัญญาแวร์ซายส์ให้เป็นเขตปลอดทหาร ฝรั่งเศสทำการประท้วง แต่ไม่มีใครร่วมมือด้วย จึงเปิดโอกาสให้เยอรมนีทำไปได้โดยเสรีภาพ ในเดือนพฤศจิกายนในปีเดียวกันฮิตเลอร์ประกาศยกเลิกแม่น้ำในเยอรมนีให้เป็นแม่น้ำนานาชาติ สรุปแล้วฮิตเลอร์พยายามยกเลิกข้อตกลงในสนธิสัญญาสันติภาพตามที่ต้องการ

ความสัมพันธ์กับต่างประเทศ

หลังจากที่ทำนุบำรุงกองทัพให้เข้มแข็ง เยอรมนีมีความสัมพันธ์กับประเทศต่าง ๆ คือ ใน ค.ศ. 1934 ได้ลงนามในกติกาสัญญาไม่รุกรานกับโปแลนด์ (Non-Aggression Pact)

นโยบายการปกครองของฮิตเลอร์สอดคล้องกับนโยบายการปกครองของอิตาลีและญี่ปุ่น ในเวลานั้น กล่าวคือ ทางด้านการปกครองเป็นระบอบเผด็จการ ต่อต้านลัทธิคอมมิวนิสต์ของรัสเซีย เช่นเดียวกัน ทั้งญี่ปุ่นและอิตาลีไม่พอใจสนธิสัญญาสันติภาพหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 เช่นเดียวกับเยอรมนี และมีนโยบายรุกรานประเทศอื่น ๆ เหมือนกัน ความคล้ายคลึงกันของนโยบายต่าง ๆ เหล่านี้ทำให้เยอรมนีได้ลงนามในกติกาสัญญาต่อต้านลัทธิคอมมิวนิสต์ (Anti Communist Pact) กับญี่ปุ่นเมื่อวันที่ 25 พฤศจิกายน ค.ศ. 1936 ต่อมาเยอรมนีก็มีความสนิทสนมกับอิตาลีเพิ่มขึ้นกว่าเดิม ต่างฝ่ายก็แสดงความเห็นใจซึ่งกันและกันในปัญหาต่าง ๆ ที่ตนได้รับ อิตาลีได้ร่วมในกติกาสัญญาต่อต้านคอมมิวนิสต์ด้วยใน ค.ศ. 1936 คือสนธิสัญญาแกนโรม - เบอร์ลิน (Rome-Berlin Axis) การต่อต้านลัทธิคอมมิวนิสต์นี้เป็นความร่วมมือระหว่าง 3 ประเทศคือ เยอรมนี อิตาลี และญี่ปุ่น เราเรียกว่ากลุ่มประเทศอักษะ

สงครามกลางเมืองในสเปน

ภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 เศรษฐกิจของสเปนตกต่ำลง เนื่องจากการขายสินค้ามีปริมาณลดลงกว่าเดิม จึงเกิดปัญหาการว่างงาน และกรรมกรส่วนใหญ่สนใจทางการเมือง หันไปสนับสนุนพวกคอมมิวนิสต์และก่อการจลาจลขึ้น

พระเจ้าอัลฟองโซที่ 13 (Alfonso XIII) กษัตริย์สเปนพร้อมด้วยนายกรัฐมนตรี 프리โม เด ริเวเรา (Primo de Rivera) ปกครองประเทศโดยใช้อำนาจเด็ดขาดในระหว่าง ค.ศ. 1923 - 1929

เหตุการณ์ภายในประเทศจึงเจ็บสบบลงไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง ต่อมาเขาขาดความสนับสนุนจากประชาชน พรรคการเมืองต่าง ๆ พยายามก่อความไม่สงบ เขาจึงลาออกจากตำแหน่ง ผู้ที่ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีต่อมาไม่สามารถทำการปราบปรามการจลาจลซึ่งเกิดขึ้นใน ค.ศ. 1931 ได้ ในที่สุดพรรคการเมืองฝ่ายซ้ายได้เป็นรัฐบาล ประกาศเป็นประเทศสาธารณรัฐครั้งที่ 2⁸ ใน ค.ศ. 1931 แต่ภายในประเทศไม่สงบเรียบร้อย ฝ่ายขวาได้เป็นรัฐบาลใน ค.ศ. 1934 แต่ก็เสียอำนาจให้แก่ฝ่ายซ้ายอีกใน ค.ศ. 1936 รัฐบาลของสเปนได้รับความสนับสนุนจากรัสเซียซึ่งต้องการเผยแพร่ลัทธิคอมมิวนิสต์ การจลาจลเกิดขึ้นในสเปนอีกเมื่อนายพล ฟรังโก ซึ่งสังกัดพรรคการเมืองฝ่ายขวาทำรัฐประหารล้มรัฐบาลฝ่ายซ้ายได้ชัยชนะใน ค.ศ. 1939 การที่นายพลฟรังโกได้ชัยชนะครั้งนี้ เยอรมนีและอิตาลี ซึ่งมีนโยบายต่อต้านลัทธิคอมมิวนิสต์ได้ส่งกองทัพเข้ามาช่วยเหลือนายพลฟรังโกในสงครามกลางเมืองครั้งนี้ด้วย แสดงให้เห็นว่าเยอรมนีพร้อมที่จะทำสงครามอันเป็นผลมาจากการประกาศความเสมอภาคทางอาวุธ

การเผยแพร่ลัทธินิยมเยอรมนีร่วมกัน (Pan-Germanism)

เพื่อที่จะทำให้เยอรมนีเป็นมหาอำนาจจักร เยอรมนีจะต้องมีอาณาเขตที่กว้างขวางกว่านี้ จะต้องมีความมั่นคงเพื่อเป็นแหล่งวัตถุดิบและเป็นตลาดระบายสินค้า อุตสาหกรรม การขยายดินแดนให้กว้างขวางขึ้นนั้น เยอรมนีต้องการให้ดินแดนที่เคยสูญเสียไปกับฝ่ายสัมพันธมิตรตลอดจนอาณานิคมเดิมกลับมาเป็นของตน เพราะดินแดนเหล่านั้นมีชาวเยอรมันอาศัยอยู่มาก ซึ่งชาวเยอรมันเหล่านี้ได้กลายเป็นชนกลุ่มน้อยในดินแดนนั้น ๆ ฮิตเลอร์โฆษณาปลุกปั่นชาวเยอรมันทั้งหลายให้กลับคืนมารวมกับอาณาจักรเดิมของตน ด้วยเหตุนี้ฮิตเลอร์จึงต้องการผนวกดินแดนที่มีชาวเยอรมันอาศัยอยู่คือออสเตรียและเชโกสโลวาเกีย

การผนวกออสเตรีย

ตามสนธิสัญญาสันติภาพหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 ออสเตรียถูกแยกออกจากฮังการี และถูกห้ามไม่ให้รวมกับเยอรมนี ออสเตรียมีการปกครองตามระบอบสาธารณรัฐมีไฮเพล (Seipel) เป็นนายกรัฐมนตรี ประชาชนส่วนใหญ่สนับสนุนพรรคสังคมนิยมประชาธิปไตย (Social Democrat) แต่ยังมีชาวออสเตรียบางกลุ่มที่ต้องการให้เจ้าในราชวงศ์แฮบสเบิร์ก (Hapsburg) กลับมาปกครอง และใน ค.ศ. 1921 เจ้าชายชาร์ลพยายามเข้ามายึดอำนาจกลับคืนแต่ไม่สำเร็จ⁹ เศรษฐกิจของออสเตรีย

⁸ สาธารณรัฐครั้งแรกใน ค.ศ. 1869 - 1874

⁹ สหประชาชาติ Little Entente ประกอบด้วยเชโกสโลวาเกีย รูเมเนีย และยูโกสลาเวีย ช่วยกันต่อต้านเพราะต้องการรักษาดินแดนของตนให้คงตามสนธิสัญญาสันติภาพ

ตกต่ำ แต่ได้รับความช่วยเหลือจากสันนิบาตชาติ และเงินกู้จากต่างประเทศ พรรคการเมืองต่าง ๆ พยายามชิงอำนาจในการปกครองประเทศ รวมทั้งพรรคคอมมิวนิสต์ (Marxian-Socialism) พรรคฟาสซิสต์และพรรคนาซีออสเตรีย

ดร. ดอล์ฟ (Dr. Dolfuss) สังกัดพรรคคริสเตียนโซเชี่ยลลิสต์ ได้เป็นนายกรัฐมนตรีใน ค.ศ. 1932 เข้าร่วมมือกับพรรคฟาสซิสต์ (Heimwehr) เข้าทำการปราบพวกคอมมิวนิสต์ใน ค.ศ. 1934 ได้สำเร็จ เป็นเหตุให้พรรคนาซีออสเตรีย ก่อการก่อกบฏและพยายามทำรัฐประหาร ไม่ประสบความสำเร็จ แต่นายกรัฐมนตรีถูกยิงตาย

นายกรัฐมนตรีคนต่อมา คือ ดร.ชุชนิก (Schusnigg) รวบรวมพรรคการเมืองต่าง ๆ ต่อด้านพรรคนาซีซึ่งได้รับความสนับสนุนจากพรรคนาซีในเยอรมนีให้ทำการเคลื่อนไหวทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น โดยทำการโฆษณาให้ชาวออสเตรียเลื่อมใสฮิตเลอร์

นายกรัฐมนตรีออสเตรียได้ทำการเจรจาดกกลงกับฮิตเลอร์ที่เมืองเบอร์ช เทชกาเดน (Berchtesgaden) ใน ค.ศ. 1938 ฮิตเลอร์เรียกร้องให้บุคคลสำคัญของพรรคนาซีออสเตรียเข้าไปมีส่วนในการบริหารประเทศด้วย แต่นายกรัฐมนตรีออสเตรียปฏิเสธข้อเสนอ

ก่อนที่ฮิตเลอร์จะใช้กำลังทหารเข้ายึดออสเตรียนั้น ฮิตเลอร์ได้ทำความตกลงกับมุสโสลินี แห่งอิตาลีไม่ให้ขัดขวางแต่อย่างใด จากนั้นจึงได้ยื่นคำขาดต่อนายกรัฐมนตรีออสเตรียให้ปฏิบัติตามข้อเสนอของเขาเมื่อวันที่ 11 มีนาคม ค.ศ. 1938 เมื่อไม่เป็นที่ตกลง ฮิตเลอร์ได้ส่งกองทัพเยอรมนีเข้ายึดออสเตรียในเดือนเดียวกันและได้เป็นผลสำเร็จ ทำให้เยอรมนีมีพลเมืองเพิ่มขึ้นและได้ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากออสเตรีย

ข้อตกลงมิวนิก (Munich Conference)

หลังจากที่ฮิตเลอร์ผนวกออสเตรียได้แล้ว เขาก็คิดที่จะเข้ายึดแคว้นสุเดเตน (Sudeten) ซึ่งมีชาวเยอรมันอาศัยอยู่หลายล้านคน แต่อยู่ภายใต้การปกครองของเชคโกสโลวาเกีย ฮิตเลอร์โฆษณาปลุกปั่นชาวเยอรมันในแคว้นสุเดเตนให้กลับมารวมกับเยอรมนี ชาวเยอรมันในแคว้นสุเดเตนทำการเคลื่อนไหวเพื่อแยกตนเองออกจากประเทศเชคโกสโลวาเกีย มีนายคอนราด เฮนไลน์ (Konrad Henlein) จัดตั้งพรรคสุเดเตนขึ้นต่อต้านรัฐบาล

ประเทศมหาอำนาจพันธมิตรเกรงว่าสงครามอาจจะเกิดขึ้นได้ อังกฤษได้แต่งตั้งคณะกรรมการไปพิจารณาเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น นายเนวิล แชมเบอร์เลน (Neville Chamberlain) นายกรัฐมนตรีอังกฤษได้เจรจากับฮิตเลอร์แต่ไม่ได้ผล

ในวันที่ 30 กันยายน ค.ศ. 1938 ประเทศมหาอำนาจได้เปิดประชุมที่เมืองมิวนิกเพื่อพิจารณาปัญหานี้ ผู้แทนประเทศมหาอำนาจได้แก่ นายเนวิล แชมเบอร์เลน แห่งอังกฤษ ฮิตเลอร์ ผู้แทน

เยอรมนี มุสโสลินี ผู้แทนอิตาลี ดาลาดิเย (Daladier) ผู้แทนฝรั่งเศส ผลของการประชุมตกลงให้เยอรมนีเข้าครอบครองแคว้นสudetten และฮิตเลอร์จะต้องไม่เรียกร่องดินแดนอื่น ๆ อีก จะไม่ก่อสงคราม จะตกลงปัญหาต่าง ๆ โดยสันติวิธี

เชคโกสโลวาเกียรู้สึกผิดหวังที่ต้องเสียแคว้นสudetten ไป ประเทศพันธมิตรของตน คือรัสเซียก็ไม่ได้รับเชิญให้เข้าร่วมประชุมในข้อตกลงที่มิวนิค ทำให้เชคโกสโลวาเกียขาดมิตรที่จะคุ้มครองผลประโยชน์ของตน

ใน ค.ศ. 1939 ฮิตเลอร์ละเมิดข้อตกลงในการประชุมที่มิวนิคนี้ ฮิตเลอร์ได้ส่งกองทหารเข้ายึดดินแดนในเชคโกสโลวาเกียซึ่งเป็นแหล่งอุตสาหกรรมที่สำคัญ

ความสัมพันธ์กับฮังการี

ตามสนธิสัญญาสันติภาพ ฮังการีถูกแยกออกมาจากออสเตรีย มีไมเคิล คาร์อลยี (Michael Karolyi) เป็นนายกรัฐมนตรีอยู่ในระยะแรก แต่ในระยะต่อมา เบลา คูน (Bela Kun) เข้ายึดอำนาจการปกครองตามระบอบคอมมิวนิสต์ รัฐบาลต้องรับผิดชอบกับการรุกรานของรูเมเนีย ซึ่งมีประเทศมหาอำนาจพันธมิตรหนุนหลัง ให้ทำการต่อต้านการปกครองตามระบอบคอมมิวนิสต์ในฮังการี จนเป็นผลสำเร็จ ต่อจากนั้นฮังการีก็เป็นราชอาณาจักรแต่ไม่มีกษัตริย์ปกครอง มีพลเรือเอก ฮอร์ซี (Horthy) เป็นผู้สำเร็จราชการ และเคาน์ เบธเลน (Count Bethlen) เป็นนายกรัฐมนตรี อำนาจทางการเมืองอยู่กับชนชั้นกลางและเจ้าของที่ดิน รัฐบาลฮังการีมีไมตรีดีต่อเยอรมนี ฮังการีจึงไม่ถูกเยอรมนีเข้ารุกราน

สัมพันธ์ภาพกับรัสเซีย

หลังจากที่เยอรมนีผนวกออสเตรีย เชคโกสโลวาเกียและนครดานซิกแล้ว เยอรมนีคิดที่จะได้ฉนวนโปแลนด์ไว้ในอาณาจักรของตน การเข้ายึดครองดินแดนนี้เยอรมนีตระหนักดีว่าการสงครามจะต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน และคาดว่าอังกฤษกับฝรั่งเศสคงจะเข้าช่วยเหลือโปแลนด์ และเยอรมนีจะต้องทำสงคราม 2 ด้าน คือทางตะวันตกกับอังกฤษและฝรั่งเศส ทางตะวันออกกับรัสเซีย ด้วยเหตุนี้เยอรมนีจึงเริ่มเจรจาสัมพันธไมตรีกับรัสเซียอย่างเร่งด่วนในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1939 ในกติกาสัญญาไม่รุกรานต่อกัน หรือ Nazi-Soviet Pact รัสเซียยอมรับข้อตกลงนี้ด้วย โดยหวังว่าจะได้ส่วนแบ่งในโปแลนด์และดินแดนบนฝั่งทะเลบอลติก

การรุกรานโปแลนด์

เพื่อเป็นการเรียกร่องฉนวนโปแลนด์กลับคืนจากโปแลนด์ เยอรมนีได้ขอเจรจาตกลงกับโปแลนด์ เมื่อไม่เป็นไปตามความประสงค์ เยอรมนีได้เข้ารุกรานโปแลนด์เมื่อวันที่ 1 กันยายน ค.ศ. 1939 เยอรมนีคาดว่าอังกฤษและฝรั่งเศสคงยังไม่พร้อมที่จะทำสงคราม โปแลนด์รีบขอความช่วยเหลือ

ไปยังอังกฤษและฝรั่งเศสทันที เนื่องจากทั้ง 2 ประเทศได้ลงนามในข้อตกลงกับโปแลนด์เมื่อวันที่ 25 สิงหาคม ค.ศ. 1939 โดยสัญญาว่าจะเข้าช่วยเหลือโปแลนด์ถ้าถูกรุกราน อังกฤษและฝรั่งเศส จึงประกาศสงครามกับเยอรมนีเมื่อวันที่ 3 กันยายน ค.ศ. 1939

จะเห็นว่าฮิตเลอร์ใช้อำนาจเผด็จการปฏิบัติการใดๆ ทั้งภายในประเทศและนอกประเทศ ได้อย่างเป็นผลสำเร็จ ฮิตเลอร์เลียนแบบสตาลิน จะเห็นได้ว่าตั้งแต่ ค.ศ. 1930 เป็นต้นมา ประเทศที่ปกครองระบอบเผด็จการมีนโยบายที่เข้มงวดมาก ก่อการจลาจลวุ่นวาย สนับสนุนพรรคการเมืองของตนให้มีอิทธิพลในประเทศต่างๆ ใน ค.ศ. 1933 โปรตุเกสก็มีรัฐธรรมนูญเลียนแบบพรรคฟาสซิสต์ในอิตาลี ในสเปนก็เช่นกันเปลี่ยนแบบการปกครองของมุลโซลีนิ ในโปแลนด์อำนาจการปกครองก็อยู่กับคณะนายทหารตั้งแต่ ค.ศ. 1935

ในประเทศที่มีการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย ขาดความเข้มแข็ง กลุ่มการเมืองที่ต่อต้านการปกครองระบอบประชาธิปไตยจะได้รับความสนับสนุนจากพรรคนาซีเยอรมัน ต่อต้านชีวในประเทศต่างๆ เพื่อความมั่นคงทางการเมือง และในที่สุดความขัดแย้งต่างๆ ก็ออกมาในรูปของสงครามระหว่าง 2 กลุ่ม คือกลุ่มประชาธิปไตย และกลุ่มเผด็จการ

บทสรุป

หลังจากที่เยอรมนีแพ้สงครามแล้ว ฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจภายในประเทศทรุดโทรมมาก เกิดการจลาจลและการปฏิวัติทั่วประเทศ พระเจ้าไกเซอร์ วิลเลียม ที่ 2 (Gaiser William II) สละราชสมบัติ และหลังจากที่ราชวงศ์โฮเฮนซอลเลิร์น (Hohenzollerns) หดอำนาจไปแล้ว สภาแห่งชาติ (National Assembly) ได้จัดให้มีการเลือกตั้งทั่วไปในเดือนมกราคม ค.ศ. 1919 และได้จัดตั้งสาธารณรัฐไวมาร์ขึ้น เนื่องจากรัฐธรรมนูญฉบับที่ได้ทำการร่างที่เมืองไวมาร์ (Weimar)

รัฐบาลชุดนี้สมาชิกสังคมนิยม (Social Democrats) ได้รับคะแนนเสียงมากที่สุด ร่วมมือกับพรรคแคทอลิก เซนเทอร์ (Catholic Center) จัดตั้งรัฐบาลขึ้น ปกครองตามระบอบประชาธิปไตยโดยมีรัฐสภา มีประธานาธิบดี และนายกรัฐมนตรี

สาธารณรัฐไวมาร์ต้องเผชิญกับกลุ่มต่อต้านประชาธิปไตยทั้งฝ่ายซ้ายและฝ่ายขวา กล่าวคือ พรรคคอมมิวนิสต์เป็นศัตรูสำคัญของฝ่ายซ้าย ต้องการเปลี่ยนแปลงการปกครองให้เป็นระบบเผด็จการแบบโซเวียตรัสเซีย และกลุ่มที่สนับสนุนลัทธิคอมมิวนิสต์ได้ก่อการจลาจลขึ้นในเดือนมกราคม ค.ศ. 1919 เป็นการจลาจลทั่วไปตามเมืองอุตสาหกรรม การจลาจลได้เกิดขึ้นที่เมืองมิวนิค (Munich) ในเดือนเมษายน พรรคคอมมิวนิสต์เรียกร้องการปกครองในรัฐบาวาเรีย (Bavaria) รัฐบาลทำการต่อต้านแต่ไม่ทำให้พรรคคอมมิวนิสต์ยุติการกระทำที่พยายามต่อต้านสาธารณรัฐได้

ในการต่อต้านลัทธิคอมมิวนิสต์ รัฐบาลต้องอาศัยความช่วยเหลือจากพวกฝ่ายขวาซึ่งมีกำลังทหารเป็นหน่วยอาสาสมัคร จากทหารและพลเรือน แต่พวกฝ่ายขวานี้ ก็ไม่พอใจพรรคสังคมนิยมประชาธิปไตยที่เป็นรัฐบาลในเวลานั้น พวกฝ่ายขวาไม่พอใจที่รัฐบาลรับตกลงสนธิสัญญาแวร์ซายส์และยอมจำนนแก่ฝ่ายสัมพันธมิตร ยอมจ่ายค่าปฏิกรรมสงครามตามคำเรียกร้องของฝ่ายสัมพันธมิตร. พวกฝ่ายขวามี 2 กลุ่มด้วยกันคือ กลุ่มที่นิยมกษัตริย์ (Royalists) และกลุ่มชาตินิยม (Nationalistic Radicals) ร่วมมือกันต่อต้านสาธารณรัฐไวมาร์โดยก่อการจลาจล และเข้ายึดอำนาจชั่วคราวในเบอร์ลินได้สำเร็จ เมื่อเดือนมีนาคม ค.ศ. 1920 รัฐบาลจึงร่วมปรานีปรานอมกับฝ่ายขวาต่อต้านลัทธิคอมมิวนิสต์

กลุ่มการเมืองที่มีอิทธิพลในเยอรมนีอีกกลุ่มหนึ่งคือกลุ่ม Socialist Liberal ในการเลือกตั้งทั่วไปเมื่อเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1920 พรรคคอมมิวนิสต์ได้รับเลือกตั้ง 1/5 ของจำนวนสมาชิกทั้งหมด และกลุ่มชาตินิยมได้ 1/6 ของจำนวนทั้งหมด แสดงให้เห็นว่าพรรคเสรีประชาธิปไตย (Liberal-Democratic Center) ได้รับคะแนนนิยมมากกว่า

การบริหารงานของสาธารณรัฐไวมาร์ไม่เป็นไปด้วยความเรียบร้อย ฝ่ายสัมพันธมิตรเรียกร้องค่าเสียหายจากเยอรมนีมากมาย เช่นการจ่ายค่าปฏิกรรมสงคราม การชดเชยเรือสินค้า และการเสียดินแดน เป็นต้น

ใน ค.ศ. 1923 กองทัพฝรั่งเศสและเบลเยียมเข้ายึดแคว้นรุห์ (Ruhr) เป็นเหตุให้กลุ่มผู้รักชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกกรรมกรได้ทำการนัดหยุดงานและต่อต้านการกระทำของฝรั่งเศส ประชาชนทั่วไปแสดงความไม่พอใจที่สาธารณรัฐไวมาร์ไม่สามารถแก้ปัญหาต่างประเทศในเรื่องนี้ได้

ในปีเดียวกันนี้เองเศรษฐกิจในประเทศก็ตกต่ำลงมาก รัฐบาลต้องจ่ายเงินในด้านการลงทุน และค่าปฏิกรรมสงครามไปมาก และยังคงต้องส่งสินค้าประเภทอาหารและวัตถุดิบจากต่างประเทศ จะเห็นได้ว่าค่าของเงินมาร์คตกต่ำลงมาก ใน ค.ศ. 1923 การธนาคารตกต่ำ เป็นเหตุให้กลุ่มการเมืองอื่น ๆ ทำการเคลื่อนไหวมากขึ้น

เมื่อเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1923 พรรคคอมมิวนิสต์ได้ก่อการจลาจลขึ้นในเมืองฮัมเบอร์ก (Hamburg) และในเดือนต่อมากลุ่มต่อต้านคอมมิวนิสต์ มีนายพลลูเดนดอร์ฟ (Ludendorff) และอดอล์ฟ ฮิตเลอร์ (Adolf Hitler) เข้ายึดอำนาจการปกครองในนครมิวนิค แต่ล้มเหลว

ใน ค.ศ. 1924 สถานการณ์ดีขึ้น รัฐบาลได้ทำการปฏิรูปการคลัง ทำให้เงินมาร์คมีค่าขึ้น ฝ่ายพันธมิตรให้ความช่วยเหลือเยอรมนีใน ค.ศ. 1924 โดยการจัดตั้งคณะกรรมการขึ้นชุดหนึ่ง มีนายธนาคารอเมริกันชื่อ ชาร์ล จี ดอว์ส (Charles G. Dawes) เป็นประธาน เพื่อวางโครงการแก้ไขเศรษฐกิจของเยอรมนี รายงานของดอว์ส ได้กล่าวถึงปัญหาการจ่ายค่าปฏิกรรมสงครามของเยอรมนี ฝ่ายสัมพันธมิตรให้เงินกู้แก่เยอรมนีเพื่อไปลงทุนทางด้านเศรษฐกิจ และให้ฝรั่งเศสถอนทหารออกจากแคว้นรุห์ (Ruhr) ในต้นปี 1924 เป็นเหตุให้มีชาวต่างประเทศเข้ามาลงทุนในเยอรมนี เมื่อเศรษฐกิจดีขึ้นเยอรมนีก็มีเงินจ่ายค่าปฏิกรรมสงคราม นอกจากนี้เยอรมนีได้ลงนามในสนธิสัญญาโลคาร์โน (Locarno) กับมหาอำนาจฝ่ายสัมพันธมิตร หลังจากนั้นฝรั่งเศสและเยอรมนีก็มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันเรื่อยมา ใน ค.ศ. 1926 เยอรมนีได้สมัครเข้าเป็นสมาชิกขององค์การสันนิบาตชาติ

ใน ค.ศ. 1929 เยอรมนีได้รับความไว้วางใจจากฝ่ายสัมพันธมิตรมากขึ้น เนื่องจากเยอรมนีจ่ายเงินค่าปฏิกรรมสงครามอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย มหาอำนาจพันธมิตรจึงให้ความช่วยเหลือแก่เยอรมนีมากขึ้นกว่าเดิม กล่าวคือได้จัดให้มีการรับรองแผนการยัง (Young's Plan) โดยมีนาย โอเวน ดี ยัง (Owen D. Young) นายธนาคารอเมริกันเป็นผู้พิจารณาปัญหาการลดเงินค่าปฏิกรรมสงคราม ตั้งแต่ ค.ศ. 1924 เป็นต้นมา เยอรมนีมีความเจริญรุ่งเรืองขึ้นและรัฐบาล ได้พัฒนาการปกครองให้เข้มแข็งขึ้น แต่ประชาชนส่วนใหญ่ก็ยังไม่พอใจระบอบการปกครองของรัฐบาล

ใน ค.ศ. 1925 ได้มีการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดี ผลปรากฏว่า นายพล ฟอน ฮินเดนเบิร์ก (Von Hindenburg) ชนะการเลือกตั้ง แต่พวกคอมมิวนิสต์วางตนเป็นปฏิปักษ์ต่อรัฐบาล การดำเนินงานทางด้านการเมืองของฮินเดนเบิร์กเป็นเหตุให้ฮิตเลอร์ (Hitler) ผู้นำพรรคนาซี มีอำนาจได้เป็นนายกรัฐมนตรีใน ค.ศ. 1933 และในระยะต่อมาก็ใช้อำนาจเผด็จการในการปกครอง

ฮิตเลอร์เป็นนักพูดที่สามารถ เขาพยายามเผยแพร่นโยบายของพรรคเพื่อให้เกิดความเลื่อมใสแก่ประชาชน แต่ไม่ได้ผลเพราะประชาชนส่วนใหญ่ยังพอใจการปกครองของรัฐบาล และใน ค.ศ. 1923 ฮิตเลอร์ถูกจำคุก 1 ปี หลังจากนั้นเขาได้ฟื้นฟูพรรคนาซีขึ้นใหม่ และขาดความนิยม พรรคนาซีจึงถูกยุบไป และใน ค.ศ. 1930 ได้มีการปรับปรุงพรรคขึ้นมาใหม่ เริ่มมีผู้นิยมมากขึ้น แต่ก็มีพรรคการเมืองอื่น ๆ ก่อตัวขึ้นเป็นคู่แข่งกับรัฐบาล เช่น พรรคคอมมิวนิสต์ เป็นต้น

อุดมการณ์ของพรรคนาซี ได้รับอิทธิพลมาจากพรรคฟาสซิสต์ ในอิตาลี เช่น การก่อตั้งองค์การเยาวชน การจัดทำลัทธิฟาสซิสต์ เป็นต้น อิทธิพลจากรัสเซียเกี่ยวกับการปราบปรามศัตรูทางการเมือง อิทธิพลจากสหรัฐอเมริกาเกี่ยวกับการโจมตีสนธิสัญญาแวร์ซายส์ เป็นต้น ฮิตเลอร์เป็นผู้นำพรรค เขาสามารถทำให้พรรคนาซีมีอำนาจในเยอรมนี เมื่อเขาได้เป็นนายกรัฐมนตรีในวันที่ 30 มกราคม ค.ศ. 1933 เขามีความสามารถที่ทำให้พรรคนาซีประสบความสำเร็จ เพราะเป็นระยะเวลาที่ลัทธิเสรีนิยมในเยอรมนีอ่อนแอลง พรรคการเมืองขาดประสิทธิภาพ ขาดผู้นำที่สามารถและพอใจที่จะให้ความร่วมมือกับฮิตเลอร์ ช่วยกันต่อต้านลัทธิคอมมิวนิสต์ซึ่งเข้ามามีอิทธิพลในเวลานั้น ปัญหาเศรษฐกิจก็เป็นปัญหาใหญ่ที่เกิดขึ้น นักการเมืองอื่น ๆ มั่นใจว่าฮิตเลอร์จะแก้ปัญหาเศรษฐกิจและยกเลิกสนธิสัญญาแวร์ซายส์ได้ เจ้าของโรงงานอุตสาหกรรม จึงให้ความสนับสนุนพรรคนาซีมาก

เมื่อฮิตเลอร์ได้เป็นนายกรัฐมนตรี เขาดำเนินการคุมตำรวจ หนังสือพิมพ์และวิทยุ และยุบสภาผู้แทนราษฎร รัฐบาลประกาศภาวะฉุกเฉิน ห้ามเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น บุคคลที่เข้าดำรงตำแหน่งต่าง ๆ ของรัฐบาลเป็นคนที่สังกัดพรรคนาซีทั้งสิ้น เพื่อที่จะกำจัดศัตรูของรัฐบาลออกไปโดยเฉพาะภัยจากพวกคอมมิวนิสต์

ก่อนที่จะมีการเลือกตั้งในเดือนมีนาคม พวกคอมมิวนิสต์ได้พากันนัดหยุดงานทั่วไป และมีผู้จุดไฟเผารัฐสภา ฮิตเลอร์กล่าวว่าเป็นการกระทำของพวกคอมมิวนิสต์ และรัฐบาลสามารถใช้อำนาจตำรวจเข้าจับกุมผู้ต้องสงสัย และค้นบ้านเรือนในภาวะฉุกเฉินได้เป็นเหตุให้ฮิตเลอร์มีอำนาจในการตรวจค้น เป็นการใช้อำนาจเผด็จการปราบศัตรูทางการเมืองรวมทั้งผู้ที่ไม่สังกัดพรรคนาซีด้วย

ผลของการเลือกตั้งในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1933 รัฐบาลชนะการเลือกตั้ง สมาชิกส่วนใหญ่สังกัดพรรคนาซี พรรคคอมมิวนิสต์ไม่ได้รับการเลือกตั้ง เนื่องจากถูกจับกุมก่อนการเลือกตั้งในการประชุมรัฐสภาในการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ฮิตเลอร์ไม่ต้องการให้พรรคอื่นคัดค้าน เขาจึงเจรจากับหัวหน้าพรรคเซนเตอร์ และพรรคสังคมนิยมโดย พระราชบัญญัติฉบับนี้จึงผ่านสภาไปได้ และใน ค.ศ. 1934 ฮิตเลอร์มีนโยบายรวมอำนาจเข้าสู่ส่วนกลาง และออกกฎหมาย ยกเลิกสิทธิของรัฐและรัฐสภา ส่งคนที่สังกัดพรรคนาซีเท่านั้นไปประจำในเมืองต่าง ๆ

จากความปั่นป่วนของสภาพสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองภายหลังสงคราม ซึ่งไม่มีรัฐบาล

สามารถแก้ไขปัญหาได้ ฮิตเลอร์พยายามปรับปรุงการปกครองให้ดีขึ้น เขามีนโยบายพอสรุปได้คือ

1. ปรับปรุงการด้านเศรษฐกิจให้ดีขึ้น
2. ยกเลิกสนธิสัญญาแวร์ซายส์
3. สร้างเยอรมนีให้เป็นมหาอำนาจครั้งที่ 3
4. เผยแพร่ลัทธินิยมเยอรมนีร่วมกัน

ฮิตเลอร์มีความเชื่อมั่นว่า ประเทศจะเจริญก้าวหน้าขึ้นได้ก็ต้องมีเศรษฐกิจที่ดี เขาขับไล่พวกยิวออกนอกประเทศ ส่งเสริมให้ชาวเยอรมันมีงานทำ และช่วยพัฒนาประเทศในด้านต่าง ๆ

ในความรู้สึกของชาวเยอรมัน สนธิสัญญาแวร์ซายส์เป็นสนธิสัญญาที่ขาดความยุติธรรม และขัดต่อความเป็นจริงทางเศรษฐกิจ ฮิตเลอร์ต้องการยกเลิกสนธิสัญญาแวร์ซายส์ และในที่สุดก็ทำได้สำเร็จ เช่นสะสมกำลังทหารและอาวุธ เข้ายึดเขตไรน์แลนด์ (Rhineland) ซึ่งเคยตกลงให้เป็นเขตปลอดทหาร งดจ่ายค่าปฏิกรรมสงคราม และเข้ารุกรานดินแดนอื่น ๆ เป็นต้น การเข้ารุกรานดินแดนอื่น ๆ นั้น ฮิตเลอร์มีนโยบายรวมดินแดนที่มีชาวเยอรมันอาศัยอยู่เพื่อสร้างเยอรมนีให้เป็นมหาอำนาจ กล่าวคือได้รวมออสเตรีย ยึดนครดานซิก และรวมดินแดนที่มีชาวเยอรมัน อาศัยอยู่ในเชคโกสโลวาเกีย

ในการตกลงที่เมืองมิวนิคระหว่างประเทศมหาอำนาจฝ่ายสัมพันธมิตรร่วมกับเยอรมนีนั้น ที่ประชุมตกลงให้เยอรมนีได้แคว้นสุดเตนจากเชคโกสโลวาเกีย และเข้ายึดดินแดนส่วนอื่น ๆ ของเชคโกอีก ต่อจากนั้นก็เข้ายึดฉนวนโปแลนด์จากโปแลนด์ อังกฤษและฝรั่งเศสเคยตกลงรับรองเอกราชของโปแลนด์มาก่อนหน้านั้นแล้ว จึงเข้าช่วยเหลือโปแลนด์ประกาศสงครามกับเยอรมนีเมื่อวันที่ 3 กันยายน ค.ศ. 1939 เป็นเหตุให้เกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 ขึ้น

ก่อนที่สงครามโลกครั้งที่ 2 จะเกิดขึ้นนั้น ฮิตเลอร์ดำเนินนโยบายการต่างประเทศเพื่อละเมิดสนธิสัญญาแวร์ซายส์ดังกล่าวมาแล้ว ฮิตเลอร์มีนโยบายต่อต้านลัทธิคอมมิวนิสต์ จึงได้เจริญสัมพันธไมตรีกับประเทศอิตาลี ซึ่งเรียกว่า แกนโรม เบอร์ลิน (Rome-Berlin Axis) และต่อมา รวมลงนามในสัญญาพันธมิตรกับญี่ปุ่นอีก กลายเป็น 3 ประเทศ เนื่องจากทั้ง 3 ประเทศมีนโยบายการปกครองที่คล้ายคลึงกัน คือ

1. ต่อต้านลัทธิคอมมิวนิสต์ของรัสเซีย
2. รุกรานประเทศเพื่อนบ้านเพื่อขยายอาณาเขตของตนให้กว้างขวางออกไป
3. ไม่พอใจสนธิสัญญาสันติภาพหลังสงครามโลกครั้งที่ 1
4. ปกครองตามระบอบเผด็จการ

หลังจากที่สะสมกำลังอาวุธไว้บ้างแล้ว เยอรมนีได้ร่วมมือกับอิตาลีส่งกองทัพไปช่วยนายพล

ฝรั่งเศส ทำการปฏิวัติต่อต้านรัฐบาลฝ่ายซ้ายในสเปนใน ค.ศ. 1938 จนประสบความสำเร็จ
เมื่อมีความเชื่อมั่นในความสามารถของตน ฮิตเลอร์เตรียมทำสงครามกับโปแลนด์ และ
คาดการณ์ว่าอังกฤษและฝรั่งเศสถึงแม้ว่าจะไม่พร้อมที่จะทำสงครามคงจะเข้าช่วยเหลือโปแลนด์ และ
รัสเซียอาจเข้าช่วยเหลืออังกฤษและฝรั่งเศส ด้วยเหตุนี้ฮิตเลอร์จึงรีบส่งผู้แทนไปทำความตกลงกับ
รัสเซียเมื่อเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1939 ลงนามในสนธิสัญญาไม่รุกรานต่อกัน (Non-Aggression Pact)
ตกลงกันว่าถ้าสงครามเกิดขึ้น รัสเซียจะวางตนเป็นกลาง การที่รัสเซียตกลงด้วยเพราะรัสเซียต้องการ
ได้ส่วนแบ่งในโปแลนด์ตะวันออก และดินแดนบนฝั่งทะเลบอลติก เมื่อเยอรมนีรุกรานโปแลนด์
ใน ค.ศ. 1939 นั้น รัสเซียก็ได้ครอบครองดินแดนต่างๆ ตามที่ตนต้องการ

คำถามทบทวน

1. ฮิตเลอร์ดำเนินนโยบายการต่างประเทศอย่างไรที่ทำให้เยอรมนีก้าวเข้าสู่สงครามโลกครั้งที่ 2
 2. การพัฒนาเศรษฐกิจของฮิตเลอร์มีส่วนเกี่ยวข้องกับสนธิสัญญาสันติภาพแวร์ซายส์อย่างไร
 3. พรรคคอมมิวนิสต์ในเยอรมนีมีส่วนเปลี่ยนแนวการปกครองในเยอรมนีอย่างไร จงวิจารณ์
-